

ת"פ 47983/08/18 - מדינת ישראל נגד עבדאללה עביד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47983-08-18 מדינת ישראל נ' עביד
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

עבדאללה עביד באמצעות ב"כ עו"ד יעקב
ג'בר

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**); תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382 לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי ביום 23.04.18 בשעה 15:30 לערך שימש המתלונן כמאבטח במעבר קלנדיה. המתלונן ניגש אל הנאשם, לאחר שהאחרון צעק לעברו, וזיהה אותו כמי שעוכב על ידי שוטר אחר עמו עבד המתלונן יום קודם לכן. הנאשם אמר למתלונן "הרסת לי את החיים, בגללך אני לא מאורס, בגללך לקחו לי את רישיון הנהיגה, כוס אמא שלך תצא החוצה אני אזיין אותך ואני ארצח אותך". מיד לאחר מכן הכה הנאשם את המתלונן במכת אגרוף בפניו ודחף אותו לעבר מוט ברזל, עד ששוטר שהיה במקום הפריד בין השניים. כתוצאה ממעשיו אלה נגרם למתלונן פצע בשפה, שריטות בידיו ושריטה בגבו.

בדיון מיום 18.09.19 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. לדבריו, המתלונן הוא זה שפנה אליו והחל לתקוף אותו ולאיים עליו. התנהלות זו של המתלונן נמסרה בהודעת הנאשם, אולם הוא לא נחקר בגינה. עוד נטען כי הנאשם לא הכה באגרוף את המתלונן ולא דחף אותו אל עבר מוט הברזל.

בימים 23.12.19 ו-29.01.20 התקיימו ישיבות הוכחות בתיק. מטעם המאשימה העידו עד תביעה מס' 1, **המתלונן**; עד תביעה מס' 2, רס"ר רידאן גאנם (להלן- **רס"ר גאנם**); עד תביעה מס' 4, רס"מ לאפי ביבאר (להלן- **רס"מ ביבאר**);

עמוד 1

ועד תביעה מס' 5, רס"ל עלא אבו סלאח (להלן- **רס"ל סלאח**).

הנאשם לא התייצב לדיון ההוכחות מיום 29.01.2020, במסגרתו נשמעה פרשת ההגנה. סיכומי הצדדים הושמעו, אולם בדיון שנקבע למתן הכרעת הדין, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם היה חולה והציג אישורים רפואיים. משכך, נקבע דיון נוסף עבור שמיעת עדות הנאשם וסיכומים משלימים. הנאשם לא התייצב אף לדיון הנדחה, ומשכך נקבע מועד נוסף ליום 21.06.20, שאז נשמעה עדותו.

העדויות

המתלונן עבד בתקופה הרלבנטית לכתב האישום במחסום קלנדיה כמאבטח. בעדותו תיאר כי ביום האירוע שובץ בעמדת הרכוב- היא עמדת הכניסה והיציאה של כלי רכב, שם שימש בתפקיד אבטחת חיילים. בשלב מסוים, אחד השוטרים קרא לו על מנת שיאבטח אותו בעת בדיקת אנשים. במהלך הבדיקות שמע קריאה של אדם ממרחק של 10 מטרים והלך לכיוונו, שאז "הוא התחיל לקלל, זיהיתי אותו, זיהיתי שהוא נתפס על חומר סם אצל שוטר אחר, יום לפני. הוא התחיל לקלל אותי ולצעוק לכיוון שלי שבגללי לא התארס והרסתי לו את החיים והתחיל לקלל את אמא שלי, כוס אמא שלך, אניא רצח אותך ואזיין אותך. באופן מפתיע קיבלתי אגרוף לפנים" (עמ' 19 לפרוט', ש' 12-15; טעויות במקור). בשלב זה, העיד המתלונן כי נסוג לאחור, שאז הנאשם בא לכיוונו וכתוצאה מכך נתקע הראשון בגדר של העמדה ונשרט בגבו. רס"מ ביבאר הגיע אף הוא למקום, התערב וניהל את האירוע מול הנאשם. המתלונן התפנה לקבלת טיפול רפואי ומשם ניגש להגיש תלונה בתחנת המשטרה. המתלונן הכחיש כי תקף את הנאשם.

רס"מ ביבאר העיד כי ביום האירוע עבד עם המתלונן. במסגרת פעילותם המבצעית, ניגש רס"מ ביבאר לבחון תנועה של חשוד, בעוד המתלונן נותר לעמוד בצדו השמאלי של אוטובוס שעמד במקום. רס"מ ביבאר העיד כי לפתע שמע את צעקותיו של המתלונן והבחין בהתקהלות במקום "מיד צמצמתי למקום ההתקהלות, ובחור עם צבע שיער כתום ג'ינג'י מתקדם למוניס (המתלונן- ש.ל.ב) עם ידיים מונפות (מדגים)" (עמ' 9 לפרוט', ש' 24-25) ובהמשך "שמעתי צעקה של החשוד אומר למאבטח 'הרסת לי את החיים, לקחו לי את הרישיון אתמול בגללך'" (שם, ש' 27). בהמשך עדותו תיאר כי רס"ל סלאח הגיע אליו על מנת לסייע לו, וניסה להרגיע את הנאשם. בשלב זה, פנה רס"מ ביבאר אל המתלונן והבחין כי הוא מדמם משפתיו. המתלונן מסר לו שהנאשם תקף אותו.

רס"ל סלאח העיד כי ביום האירוע קיבל דיווח בקשר מ-רס"מ ביבאר הנוגע לשוטר הזקוק לסיוע. בתוך כך, תיאר כי רץ לעבר ההתקהלות במקום "הגעתי למקום וזיהיתי בחור שהוא בסטרס עצבים, כולו אדום עם ידיים מונפות וצועק, המאבטח עמד בצד עם ידיים על הפנים" (עמ' 27 לפרוט', ש' 7-8). רס"ל סלאח העיד כי לא הבחין באלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלונן, אולם שמע על כך עם הגעתו, ואף הבחין שהמתלונן מדמם משפתו (עמ' 29 לפרוט', ש' 1).

רס"ר גאנם גבה את הודעת המתלונן. בחקירתו הנגדית העיד כי כל תפקידו במסגרת האירוע נשוא כתב האישום הסתכם בגביית הודעת המתלונן, וכי הוא לא קיבל החלטות הקשורות לתפיסת מצלמות אבטחה או פעולות חקירה אחרות.

הנאשם טען שלא היו דברים מעולם. לטענתו, הוא זה שהותקף על ידי המתלונן על לא עוול בכפו, כפי שיפורט להלן.

דין:

המאשימה מבססת את אשמת הנאשם על עדויות המתלונן, רס"מ ביבאר ורס"ל סלאח, שיש בהן, לדידה, כדי להוכיח את אשמתו מעל לכל ספק סביר. מנגד, הנאשם מכחיש מכל וכל את המיוחס לו תוך שהוא טוען כי קיימים מחדלי חקירה המצדיקים את זיכוי.

עסקינן במחלוקת הנשענת כולה על מהימנותם של עדים, מבלי שקיימת ראייה אובייקטיבית נוספת שיש בה כדי לשפוך אור על שהתרחש באירוע. משכך, נדרשת בחינה דקדקנית של עדויות המעורבים, באופן שילמד על אשמו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. אקדים תוצאה לניתוח העדויות ואציין כי בנסיבות המקרה דנא אני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, והכל כמפורט להלן;

א. עדות המתלונן

אני מוצאת לקבל את גרסת המתלונן כלשונו, ולהעניק לה משקל גבוה, ולו משום שלא עלה בידי ההגנה להצביע על סתירות משמעותיות העולות ממנה. מעדות המתלונן עולה כי בשלב מסוים במהלך המשמרת קרא הנאשם לעברו בשפה הערבית, שאז זיהה המתלונן את הנאשם מאירוע אחר שהתרחש יום לפני כן (עמ' 20 לפרוט', ש' 4-5). אני מוצאת לקבל את גרסת המתלונן, לפיה ניגש לכיוון הנאשם על מנת לסייע לו "חשבתי שהוא צריך את עזרתי, או לשאול משהו, לא באתי במטרה לריב איתו, אין לי שום ריב עם אף אחד, אני לא פותח אירועים סתם" (שם, ש' 18-19). לדברי המתלונן, כאשר הגיע למקום בו עמד הנאשם, החל האחרון לצעוק ולאיים עליו וכן הכה אותו במכת אגרוף בצד שמאל של פניו. המתלונן הבהיר כי ניסה להרגיע את הנאשם, אולם הוא דחף אותו באופן שגבו של המתלונן נדקר מן הגדר הסמוכה.

בחקירתו הנגדית עומת המתלונן עם כך שבמסגרת מזכר שערך למקום עבודתו, ציין רק את הצעקות והקללות מבלי שפירט אמירות מאיימות שנאמרו מצד הנאשם. הסברו של המתלונן לעניין זה מניח את הדעת, ולפיו במסגרת המזכר-שנועד כאמור למקום עבודתו- פירט את הדברים בכלליות, בעוד שבמסגרת הודעתו במשטרה פירט את האירוע בהרחבה "את המזכר רשמתי לעצמי ולמקום העבודה שלי שאני צריך לרשום שהיה לי אירוע. את הפירוט אני נותן בחקירות. רשמתי כדי שלא יבואו אלי בתלונות שלא רשמתי, לכן לא פירטתי הכל במזכר" (עמ' 22 לפרוט', ש' 10-11). אדגיש כי ממילא הודעתו של המתלונן במשטרה נמסרה עוד באותו היום ובסמוך למועד האירוע. משכך אינני סבורה כי יש בסתירה האמורה מושם שיהיו במסירת המידע או ניסיון להעצים את האירוע.

ההגנה עימתה את המתלונן עם העובדה שבחקירתו הראשית לא ציין שהנאשם שרט אותו בידו. אינני סבורה שיש באמור משום סתירה היורדת לשורש האמת, שכן ברור לכל שהאלימות המרכזית שספג המתלונן מהנאשם הינה מכת האגרוף בפניו, והשריטה בידו הינה שולית ביותר בבחינת מכלול האירוע.

ב. עדויותיהם של רס"מ ביבאר ורס"ל סלאח

עדויותיהם של השניים הותירו בי רושם חיובי ביותר, והדבר נעוץ בעיקרו בעובדה כי תיארו אך את אשר ראו בעיניהם עם הגעתם למקום. עיון בעדויותיהם מעלה כי ערכן הראייתי הוא בחיזוק גרסת המתלון, מבלי שהם עצמם הבחינו במכת האגרוף שהכה הנאשם את המתלון.

כך, רס"ל סאלח העיד באופן ברור ומסודר בדבר מעורבותו באירוע, וכבר בראשית חקירתו הנגדית הובהר כי לא הבחין באלימות אלא "הבנתי מהשוטר שהמאבטח חטף אגרוף או מכה לפניו מהחשוד שעיכבתי בגלל זה עיכבתי" (עמ' 29 לפרוט', ש' 2-1). עוד ציין כי הבחין במתלון כשהוא מדמם (שם). בעדותו הדגיש לא אחת כי תנועותיו של הנאשם היו מאיימות והוא סירב לעיכוב "כתבתי שלא ראיתי את התקיפה, אבל שהבחור היה בסטרס, כשהודעתי לו שהוא מעוכב הוא היה בסטרס, אגרוף את שני הידיים, יש הבדל בין סטרס לאדם שמאגרוף שני ידיים בצורה מאיימת לבין אדם לחוץ" (עמ' 28 לפרוט', ש' 9-7); "צועק ומקלל. בן אדם עצבני" (שם, ש' 33); "ידיים מאוגרפות, עצבני, האוכלוסייה מנסה להרגיע אותו... כשאני הודעתי לו שהוא מעוכב הוא אגרוף את הידיים ולא עניין אותו שהודעתי לו שהוא מעוכב" (עמ' 29 לפרוט', ש' 13-9).

הדבר נכון גם באשר לעדותו של רס"מ ביבאר;

מעדותו עולה כי הבחין בנאשם צועק כשידיו מונפות ומאוגרפות לכיוון פניו של המתלון (עמ' 10 לפרוט', ש' 12-7). בחקירתו הנגדית ניסתה ההגנה לעמוד על פערם בין עדותו בבית המשפט לבין מזכר שערך בסמוך לאירוע. כך למשל, ביקש ב"כ הנאשם לעמת אותו עם העובדה כי לא פירט במזכר את כלל הצעקות ששמע במהלך האירוע. אינני סבורה כי יש בעובדה שרס"מ ביבאר לא רשם את כלל הצעקות ששמע במהלך האירוע, כדי לפגום במהימנותו. אכן, המזכר נועד לשמש כלי עבור השוטר לתאר את אשר התרחש בסמוך למועד האירוע, ובכך להוות את גרסתו של השוטר במהלך בירור האשמה. עם זאת, אין השוטר צריך לתמלל כל צעקה שהושמעה באוויר על ידי מי מהצדדים או הנוכחים במקום, אלא להביא את עיקרי הדברים הנוגעים לאירוע. טענת ההגנה לפיה רס"מ ביבאר לא תיאר את תוכן הצעקות ששמע במהלך האירוע באופן המעלה ספק בגרסתו אין בה ממש, ולא ראיתי כיצד יש בה כדי לפגום באמינותו של העד.

הדברים האמורים נכונים גם ביחס לעיתוי אמירת הדברים. בחקירתו הנגדית נשאל רס"מ ביבאר האם הנאשם קרא קריאת "ינעל דינק" לפני שהפריד בין הנאשם למתלון, או שמא האמרה נאמרה מפיו של הנאשם לאחר שהפריד ביניהם. אינני סבורה כי מדובר בפרט מהותי במסגרת בירור האשמה- ההיפך הוא הנכון. הניסיון להיתלות על סתירה כגון דא, אין בה כדי לדחות את גרסתו של רס"מ ביבאר. דומה כי במידה מסוימת הדבר נעשה כדי לבסס את התזה לפיה רס"מ ביבאר מקורב למתלון, וניסה לסייע לו במסגרת תיק זה. ניסיון זה של ההגנה לא צלח כלל ועיקר. ראשית, לא התרשמתי כי רס"מ ביבאר מסר פרטים החורגים בצורה משמעותית מן הדברים שמסר במזכרו. עדותו הייתה מצומצמת אך לחלקים בהם נכח והבחין בעיניו שלו. שנית, הרי שבינו לבין המתלון אין קשרים קרובים "הוא לא חבר שלי. גם חבר לעבודה הוא לא. אין לי שום היכרות איתו. אני שוטר והוא מאבטח. איך הגעת למסקנה שאנחנו חברים?" (עמ' 15 לפרוט', ש' 9-8). אף אם אניח כי לשניים מערכת יחסים קרובה, הרי שכלל הוא כי עצם העדותו של עד מעוניין אין בה כדי לסכל את האפשרות להרשיע נאשם על פיה, ומשקל העדות יקבע בהתאם להתרשמות בית המשפט, והתאמתה

ליתר העדויות בתיק (ראו ב- ע"פ 7532/12 איטל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.12.16), בפס' 144). מכל מקום, אני מקבלת את גרסתו של רס"מ ביבאר כי אין בין השניים קשר, ואוסיף על כך כי כיום המתלון אינו עובד בתור מאבטח במחסום קלנדיה וחזר להתגורר בכפר מגוריו בצפון הארץ.

חיזוק נוסף לגרסת המתלון אני מוצאת בתמונות המתעדות את פציעתו אשר הוגשו כראיה (ת/2). בעדותו של רס"מ ביבאר הובהר כי הוא זה שצילם אותן במכשירו הנייד. בחקירתו הנגדית עומת עם האמור במזכר שערך, ולפיו התמונות צולמו במכשירו הנייד של המתלון, ולכך השיב כי ייתכן ומדובר בטעות כתיב. בין אם מדובר בטעות כתיב ובין אם התמונות אכן צולמו ממכשירו הנייד של המתלון, הרי שאין בכך כדי לשנות את העובדה שהוא זה שצילם אותן, ואינני רואה כיצד יש בסתירה איזוטרית זו כדי להוביל למסקנה אחרת או לפגום באמינות הרבה שייחסתי לעדותו.

הנה כי כן, עדויותיהם של רס"מ ביבאר ורס"ל סלאח מהוות חיזוק משמעותי לגרסת המתלון. עולה כי שניהם הבחינו בהתנהלות הפרועה של הנאשם; רס"מ ביבאר שמע את הנאשם פונה אל המתלון וצועק לעברו כי איבד את רישיונו בגלל המתלון, וכן הבחין בתנועות מאיימות מצדו. עוד עולה כי שני העדים לא הבחינו במכת האגרוף שהכה הנאשם את מתלון, אולם מיד עם הגעתם למקום הבחינו במתלון מדמם משפתו, והמתלון סיפר להם כי הותקף. חיזוקים נוספים ניתן למצוא כאמור בתמונות (ת/2) המתעדות את הפציעה שנגרמה למתלון, אשר צולמה מיד לאחר האירוע, וכן באישורים הרפואיים (ת/3) המעידים כי המתלון ניגש לקבלת טיפול רפואי מיד לאחר האירוע.

ג. גרסת הנאשם

הנאשם לא התייצב למועד ההוכחות השני שנקבע בעניינו, הגם שהוזהר שאם לא יתייצב ישמעו העדים בהיעדרו. הודעתו של הנאשם במשטרה מיום האירוע (ת/4) הוגשה לעיוני, בגדרה הכחיש מכל וכל את תקיפת המתלון, ואף ציין כי הוא זה שהותקף על ידו "ואז הוא תפס אותי כמו חיה החולצה שלי ומשך אותי כמו חיות כאלו אני עשיתי איזה משהו, השוטר היה נוכח במקום המאבטח התחיל לקלל אותי ואת המשפחה, המאבטח נתן לי מכה הראש ביד שלו ואני התחלתי לצעוק לשוטר אז הגיע השוטר הוא הרחיק אותי ממני וניגשתי שוב לשוטר שהוא יעזוב אותי אז הוא נתן לי מכה ברגל שלו לאזור האשכים שלי וזה מאוד כאוב והוא המשיך לתת לי מכות בידיים שלו לגוף שלי" (ת/4, ש' 11-15).

בעדותו של הנאשם בבית המשפט מסר כי ביום האירוע הגיע למחסום קלנדיה, ירד מן האוטובוס, שאז פנה אליו המתלון ושאל אותו מה קרה עמו. הנאשם השיב לו כי "יש אלוהים" והמשיך בדרכו. או אז, כך העיד הנאשם, התקרב לעברו המתלון, תפס אותו ותקף אותו: "הוא בא אלי ותפס אותי 0 מדגים שהוא לופת את חולצתו בקדמת בית החזה), שם אותי בצד, בהתחלה תקף אותי על הראש שלי (מדגים בוקסים על הראש)" (עמ' 38 לפרוט', ש' 18-19). לדברי הנאשם, ברגעים אלה הוא פנה לשוטר שנכח במקום וביקש ממנו עזרה, אולם הוא לא הגיע עם קריאתו הראשונה. המתלון המשיך ותקף את הנאשם במכה באזור חלציו, שאז הגיע השוטר שנכח במקום ושוטרים נוספים והפרידו בין השניים. הנאשם שב והדגיש כי אין לו קשר למתלון, וכי האחרון הוא זה שתקף אותו על לא עוול בכפו "כל מה שטען המתלון זה שקר. אני לא מכיר אותו ואף פעם לא ראיתי אותו. הוא אומר שקר, לא עשיתי לו שריטות ולא דחפתי אותו" (עמ' 39 לפרוט', ש' 21-22).

גרסתו זו של הנאשם איננה מתיישבת עם גרסאות עדי התביעה כלל ועיקר, ובמידה מסוימת אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר וההיגיון. הנאשם טוען כי הותקף על ידי המתלונן על לא עוול בכפו, אולם מכחיש מכל וכל כי תקף או נגע במתלונן, ולו במסגרת הגנה עצמית. בהודעתו במשטרה עמד על כך שלא נגע במתלונן, הגם שהוצגו לו תמונות המתעדות את הפציעות שספג המתלונן. גרסה זו של הנאשם אף אינה עולה בקנה אחד עם התנהלותו כאשר הגיעו רס"מ ביבאר ורס"ל סאלח, אשר העידו על התנהלות מאיימת מצדו, ושללו מצב בו הנאשם הוא הקורבן באירוע.

בעדותו של הנאשם שלל כל אחריות לאירוע מצדו. במובן זה, עדותו אינה סותרת אך את עדותו של המתלונן, כי אם סותרת גם את עדויות השוטרים, אשר העידו על הלך רוחו של הנאשם באותם הרגעים בהם הגיעו לאירוע. גרסתו של הנאשם הדגישה את היותו קורבן עבירה, מבלי שנקט כל אלימות, וכאמור אף לא מסר הסבר לפציעות שנגרמו למתלונן. נוסף על כך, השוטרים שהגיעו למקום שמעו את הנאשם צועק לעברו של המתלונן כי האחרון הרס לנאשם את החיים יום לפני כן. אף פרט זה הוכחש על ידי הנאשם, שכל שטען הוא כי הותקף לאחר שמסר למתלונן כי "יש אלוהים". גרסה מיתממת זו של הנאשם וניסיונותיו למזער לחלוטין את חלקו באירוע מחזקים אף הם את המסקנה המרשיעה. לא זו אף זו, עדויות השוטרים שהנאשם צעק כלפי המתלונן שהרס את חייו, סותרות גם את טענתו שלא פגש את המתלונן מעולם (ואנו יודעים שנפגשו יום קודם לכן).

הכרעה

כמפורט לעיל, אני מוצאת לאמץ את עדות המתלונן במלואה, עדות המחוזקת על ידי תמונות המתעדות את פציעתו ועל ידי אישורים רפואיים מיום האירוע. יתר על כן, השוטרים ביבאר וסאלח שלקחו חלק באירוע העידו אף הם על התרחשות האירוע באופן המחזק את גרסת המתלונן.

דומה כי במידה רבה טענתה המרכזית של ההגנה נסובה סביב שאלת איתור המצלמות. לשיטתה, היעדר תיעוד חזותי לאירוע עקב מחדל המשטרה צריך להוביל לזיכוי הנאשם. אני סבורה כי דין הטענה להידחות;

אציין כי טענה זו נשמעת פעמים רבות במסגרת הליך בירור האשמה. מספר פעמים ציינתי שלא יכול להיות חולק כי תיעוד חזותי של אירוע פלילי הוא דבר מבורך במסע אחר חקר האמת. עם זאת, המציאות מלמדת כי אין הדבר מצוי בכל מקרה, ואין המדובר בתנאי מחייב לצורך הרשעה. בסופו של יום לבית המשפט סמכות להרשיע נאשם על סמך עדות אחת ויחידה, ומעבר לכך, הרי שעל פי עקרונות שיטתנו המשפטית נדרשת המאשימה להציג את סך הראיות המספיקות להרשעתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ולא מוטלת עליה החובה לתפוס ולהציג את כלל הראיות האפשרויות- "הדין הוא שדי בראיה" "מספקת" ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה "המכסימלית" שניתן להשיג" (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4), 200, עמ' 209-208).

בנסיבות המקרה דנן עולה ממזכר ת/5 מיום 24.04.18 (יום לאחר האירוע) כי חוקר זירה טכנולוגית ניגש לחמ"ל במחסום קלנדיה על מנת לאתר צילומים של מצלמות האבטחה, אולם נמסר לו כי אין כיסוי חזותי לאירוע, שכן בזמן האירוע נשוא כתב האישום התרחש אירוע נוסף אותו כיסו המצלמות וכי אין המדובר במצלמות סטטיות המכסות באופן

קבוע את המקום נשוא כתב האישום. הסבר זה מלמד על ניסיון היחידה החוקרת להשיג תיעוד חזותי של האירוע. לגופו של עניין, ההסבר האמור מניח את הדעת ועולה בקנה אחד עם עדותו של רס"ל סאלח שציין כי בדרכו לאירוע נשוא כתב האישום נתקל בהתקהלות אחרת שהתרחשה באותה העת באיזור המחסום "רצתי לעבר התקהלות, הגעתי למקום, לא הבחנתי בהתחלה במאבטח, ביקשו עזרה, הבנתי שההתקהלות סביבי קשורה ללוויה, אנשים שממתינים לגופה והחמ"ל התבלבל איפה שההתקהלות נמצאת" (עמ' 27 לפרוט', ש' 4-6). מיד לאחר מכן המשיך רס"ל סאלח למקום בו שהו המתלונן והנאשם.

ההגנה טענה עוד כי במסגרת תגובה שנשלחה על ידי יחידת התביעות (נ/4) לב"כ הנאשם נמסר לאחרון כי האירוע התרחש ב"שטח מת" ועל כן אין תיעוד חזותי שלו. דא עקא, שעיון בתגובה ב-נ/4 מעלה כי יחידת התביעות כתבה כי "המתלונן מספר כי היו בשטח "מת". דהיינו: הדברים הובאו בהתאם לגרסת המתלונן. אכן, המדובר בטעות, שכן הובהר לבסוף כי ככלל יש כיסוי חזותי של איזור זה, אולם באותה השעה לא כוונה המצלמה על המקום בו התרחש האירוע נשוא כתב האישום.

בהינתן האמור לעיל בדבר התיעוד החזותי, לא מצאתי לראות באמור משום מחדל חקירתי שנפקותו זיכוי הנאשם. אני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש בפלילים והוכיחה כי הנאשם איים על המתלונן והכה אותו, וזאת במהלך תפקידו כמאבטח במחסום קלנדיה. משלא הועלתה שאלת היות מאבטח המחסום עובד ציבור לא מצאתי להתעמק בה, אולם אציין בקצרה למעלה מן הצורך שאין ולא יכול להיות ספק שהמאבטח המוצב במחסום מן הסוג האמור הוא עובד ציבור כמצוות המחוקק (ולעניין זה ראו הגדרת עובד ציבור בסעיף 34כד לחוק העונשין, המונה רשימה סגורה של תפקידים ועובדים, ובפרט ס"ק (10): "נושא משרה או תפקיד על פי חיקוק, בין במינוי, בין בבחירה ובין בהסכם, אף אם איננו אחד מעובדי הציבור המנויים בפסקאות (1) עד (9)"; וכן ראו בחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, תשס"ה-2005).

סוף דבר; אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, קרי: תקיפת עובד ציבור, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

ניתנה היום, י"ט אב תש"פ, 09 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים